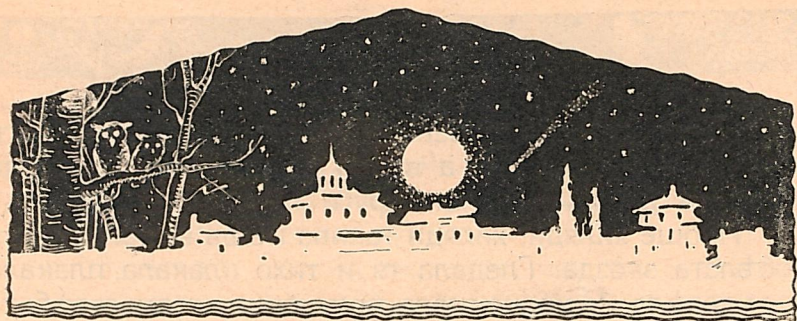

ЛУНАТА И БИСЕРНОБЪЛАТА ЗВЕЗДА

Една вечерь луната изгрѣла печална и мрачна. Видѣли я звездитѣ, и една отъ тѣхъ, най-свѣтлата, се приближила до нея и тихо я запитала:

— Защо си тжжна, небесна царице-луна?

— Какъ мога да бжда радостна, сестрице лжче-зарна, — отвърнала сжщо така тихо луната — когато всѣка нощъ само скръбни нѣща гледамъ и слушамъ? Вие, звездитѣ, сте високо и далеко отъ земята и нищо не виждате и не чувате, но азъ вече отъ толкова хиляди години все на едно и сжщо нѣщо съмъ печална свидетелка.

Полюбопитствуwała бисернобѣлата звезда и започнала все по-низко и по-низко да слиза. И колкото повече приближавала къмъ земята, все по-бледна и по-бледна ставала. Най-после тя се спрѣла на едно мѣсто и устремила свѣтлитѣ си очи надолу.

И загледала тя и затаила дѣхъ...

Въ този часъ единъ човѣкъ тайно се промѣквалъ въ дома на приятеля си, за да го ограби. Приятельтъ се пробужда, извиква, но една кама пронизва гърдитѣ му, и той пада въ кърви...

Тамъ братъ тайно гребе отъ житницата на родния си братъ, макаръ че този, който краде, е безъ деца и е богатъ, а братъ му е беденъ и е съ купъ дребни деца...

На друго мѣсто извиватъ въ мрачинитѣ червенитѣ езици на пожари. Завистникъ нѣкакъвъ съ огънь унищожава имота на своя трудолюбивъ и честенъ съседъ...